

Arrest

nr. 98 788 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 17 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 oktober 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 24 oktober 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.03.2011 werd ingediend en op 15.06.2011 werd aangevuld door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op punt 2.8A van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds september 2001 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands geleerd heeft en ter staving meerdere attesten van Nederlandse les, een inschrijvingsfiche, een verklaring van een leerkracht Nederlands en een uitnodiging van de VDAB voor een opleiding Nederlands voorlegt, zich ingeschreven heeft bij de VDAB, een attest van een initiatie informatica en een steunbrief voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een asielaanvraag in op 26.09.2001, die afgesloten werd op 20.12.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 02.10.2001 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat haar dochter [A. P.] hier school liep, opleiding volgde, dat zij een kind heeft uit een vaste relatie met haar Belgische vriend en dat zij geregulariseerd werd. Betrokkene toont echter niet aan waarom deze elementen haar zouden verhinderen om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland betekent immers geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat de meerderjarige dochter van betrokkene geregulariseerd werd, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor verzoekster met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijk terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag art. 9bis 21.09.2009 waarnaar de advocaat verwijst in het verzoekschrift niet behandeld kan worden door onze diensten. De advocaat haalt aan dat een aanvraag art. 9bis d.d. 21.09.2009 voor betrokkene opgestuurd werd naar de gemeente Merelbeke en ontvangen werd bij de gemeente op 23.09.2009. Ter staving legt hij een kopie van deze aanvraag voor met de ontvangststempel van de gemeente. Deze aanvraag werd echter nooit door de gemeente Merelbeke overgemaakt aan onze diensten en betrokkene kan geen attest van inontvangstname voorleggen. Bovendien bracht de gemeente Merelbeke ons op de hoogte van het feit dat verzoekster de aanvraag art. 9bis van 21.09.2009 mondeling stopgezet heeft. Bijgevolg kan de aanvraag van 21.09.2009 niet behandeld worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt verder:

“[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° Zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 20.12.2001.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9 bis van de wet van 15.12.1980, ingediend op 21.03.2011, werd onontvankelijk verklaard op datum van 10.10.2012.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen, die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing.

Verzoekster geeft niettemin op algemene wijze aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn gebaseerd op de eerste bestreden beslissing en dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing bijgevolg eveneens de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft. Zij licht haar stelling evenwel niet verder toe en dit gegeven kan door de Raad ook niet worden vastgesteld. De Raad stelt immers vast dat de tweede bestreden beslissing weliswaar verwijst naar de eerste bestreden beslissing, net als naar de negatieve beslissing die werd genomen in het kader van de asielaanvraag van verzoekster, doch dat hieruit nog niet volgt dat deze beslissing louter in uitvoering van de eerste bestreden beslissing is genomen. De tweede bestreden beslissing is ook gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis, in de zin dat hierin wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdeling en de vaststelling dat verzoekster langer in

het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Er blijkt ook niet dat verzoekster als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in een situatie terecht komt waarbij voormelde motieven van de tweede bestreden beslissing niet langer geldig zouden zijn. Zo dringt de vaststelling zich op dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing als dusdanig de verblijfstoestand van verzoekster niet wijzigt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing noodzakelijkerwijze de vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 24 oktober 2012 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

4.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van artikel 10 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

"[...] dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zich bij haar aanvraag niet meer kan beroepen op de instructie van 19.07.09 daar deze vernietigd werd door twee arresten van de Raad van State (nr. 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011);

dat verzoekster zich in haar aanvraag beriep op criterium 2.8. A (duurzame lokale verankering) van de instructies van 19.07.09;

dat verzoekster kennis heeft van een beslissing dd. 12.01.12 (enkel maanden voor de in casu bestreden beslissing) van DVZ inzake een dossier met O.V.-nummer [...] waarbij een aanvraag art.9bis ingediend dd. 29.06.10 en o.b.v. criterium 2.8.B (duurzame lokale verankering & arbeidscontract) van de instructies van 19.07.09 werd gegrond verklaard !!!! (zie stuk 2) ;

dat aldus uiteraard de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt nu verzoekster had moeten kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid én er géén enkel gerechtvaardigde reden voorhanden is waarom twee aanvragen art. 9bis, dewelke beide gebaseerd zijn op de instructies van 19.07.09, binnen een tijdspanne van een paar maanden kunnen leiden in het ene geval tot een positieve beslissing én in het geval van verzoeker tot een onontvankelijkheidsbeslissing, waarbij wordt gesteld dat de instructies niet meer kunnen toegepast worden!!;

dat de bestreden beslissing tenslotte ook blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekster verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst;

dat verzoekster totaal onworteld is t.a.v. haar land van herkomst en gedurende een lange periode een leven heeft opgebouwd in België met volstrekte teloorgang van ieder have en goed en sociaal contact in haar land van herkomst en zij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekster in haar land van herkomst have noch goed heeft én al een sterkere binding heeft met België dan met haar land van herkomst én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, waar zij niets meer bezit en geen familie meer heeft, om aldaar de aanvraag in te dienen en tevens gehouden te zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- maanden zoniet meer dan één jaar in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet doet omdat verzoekster hierdoor alle banden en integratie, dewelke zij sedert méér dan 11 jaar met België heeft opgebouwd, dreigt te verliezen;

dat hieruit volgt dat verzoekster aldus aantoonde dat er voor haar een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 10.10.12 dan ook het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel schendt en bijgevolg niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster betekend op 24.10.12 daar deze gebaseerd is op de beslissing van 10.10.12;

[...]

dat de bestreden beslissing voorhoudt dat zij de aanvraag art.9bis niet kon behandelen omdat (1) deze aanvraag nooit werd overgemaakt door de gemeente MERELBEKE aan DVZ en aldus verzoekster géén attest van inontvangstname kan voorleggen en (2) de gemeente MERELBEKE DVZ op de hoogte zou gebracht hebben dat verzoekster mondeling haar aanvraag zou hebben stopgezet;

dat het niet betwist kan worden dat de gemeente MERELBEKE de aanvraag art.9bis op 23.09.09 van verzoekster ontving;

dat het niet betwist kan worden dat de gemeente MERELBEKE na ontvangst van voormelde aanvraag door de wijkagent een verblijfscontrole op het adres van verzoekster liet uitvoeren en deze controle positief was;

dat het niet betwist kan worden dat verzoekster haar aanvraag art. 9 bis van 22.09.09 deed in de aanvraagperiode van 15.09.09 tot 15.12.09 zoals voorzien in de instructies van 19 juli 2009;

dat het niet betwist kan worden dat verzoekster volledig de grondvoorwaarden van het criterium 2.8.A. van voormelde instructies vervulde;

dat verzoekster ABSOLUUT EN FORMEEL betwist dat zij haar aanvraag van 22.09.09 bij de gemeente MERELBEKE mondeling zou hebben stopgezet;

dat de gemeente MERELBEKE in haar e-mail van 03.02.11 aan de raadsman van verzoekster overigens hierover met géén woord rept doch alleen stelt dat zij de aanvraag effectief hebben ontvangen op 23.09.09 doch voorts géén bijlage 3 (ontvangstbewijs) kunnen geven of een bevestiging dat dit dossier werd doorgestuurd naar DVZ ;

dat indien verzoekster effectief haar aanvraag bij de gemeente MERELBEKE mondeling zou hebben stopgezet de gemeente MERELBEKE dit dan zondermeer op 03.02.11 had gemeld aan de raadsman van verzoekster want dat was het duidelijk dat dit dossier destijds niet werd doorgestuurd naar BRUSSEL;

dat - zoals effectief blijkt uit de e-mail van 15.02.11 van DVZ - de gemeente MERELBEKE ofwel een attest van inontvangstname had moeten afleveren aan verzoekster na positieve verblijfscontrole ofwel een beslissing tot niet inoverwegingname;

dat de gemeente MERELBEKE echter géén van beide heeft gedaan ! ;

dat het aldus vaststaat dat UITSLUITEND door fout van de gemeente MERELBEKE de aanvraag dd. 22.09.09 van verzoekster niet werd doorgestuurd naar DVZ en zij daardoor genooddaakt was op 17.03.11 andermaal een aanvraag art.9bis in te dienen;

dat indien de aanvraag dd. 22.09.09 van verzoekster door de gemeente MERELBEKE had doorgestuurd geweest naar DVZ - hetgeen zondermeer had moeten gebeuren gelet op de positieve woonstcontrole door de wijkagent destijds - deze aanvraag zonder enige twijfel had geleid tot een positieve regularisatiebeslissing o.b.v. criterium 2.8.A.;

dat de bestreden beslissing dan ook elke redelijkheid en zorgvuldigheid ontbeert door gelet op alle beschikbare gegevens in het dossier toch nog te besluiten dat door toedoen van verzoekster haar aanvraag van 22.09.09 niet behandeld is kunnen worden door DVZ;

dat verzoekster nogmaals benadrukt zij NOOIT haar aanvraag van 22.09.09 mondeling heeft stopgezet bij de gemeente MERELBEKE én dit trouwens in het administratief dossier uit NIETS blijkt;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 10.10.12 niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster betekend op 24.10.12 daar deze gebaseerd is op de beslissing van 10.10.12;”.

4.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar bij schrijven van 21 maart 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de verschillende door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Volledigheidshalve wordt verder nog meegedeeld dat een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend bij de burgemeester van Merelbeke bij schrijven van 21 september 2009 niet kan worden behandeld omdat deze niet werd overgemaakt door de burgemeester van Merelbeke. De Raad stelt vast dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kan ook niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing, aangezien zij deze motieven uitgebreid bespreekt en betwist in haar uiteenzetting.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoekster kritiek uit op de motivering van de eerste bestreden beslissing en betoogt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig handelen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dit onderdeel van het middel dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wel wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoekster het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt.

In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij zich niet kan beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verweerder correct aangaf dat deze instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 werd vernietigd en bijgevolg niet meer van toepassing is. De Raad van State ging over tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever*

voorbehouden domein wordt betreden” en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de eerste bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekster om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoeksters kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire”* situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De eerste bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Verzoekster stelt verder dat de eerste bestreden beslissing getuigt van een *“totaal gebrek aan realiteitszin”* waar wordt gesteld dat de vereiste buitengewone omstandigheden niet zijn aangetoond. Zij wijst hierbij enerzijds op elementen die betrekking hebben op haar land van herkomst, met name stelt zij totaal onwtorteld te zijn ten aanzien van haar land van herkomst, er *“have noch goed”* te hebben en er geen sociale contacten of familie meer te hebben. Anderzijds wijst zij op het gegeven dat zij gedurende een lange periode een leven in België heeft opgebouwd en ondertussen sterkere banden met België dan met haar land van herkomst heeft opgebouwd. Zij geeft hierbij ook nog aan dat indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, aanvraag waarvan het onderzoek maanden en zelfs meer dan één jaar in beslag kan nemen, het voorwerp van haar aanvraag wordt teniet gedaan omdat zij hierdoor *“alle banden en integratie, dewelke zij sedert méér dan 11 jaar met België heeft opgebouwd”* dreigt te verliezen.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster aan de hand van voormeld betoog niet aangeeft dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde door haar ingeroepen elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag of zich heeft gesteund op incorrecte feiten als dusdanig. Door middel van haar betoog geeft zij wel aan de ontvankelijkheid van haar aanvraag anders te beoordelen dan het bestuur, doch zij toont met haar uiteenzetting het kennelijk onredelijk karakter niet aan van de beoordeling door verweerder dat de door haar ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De Raad stelt immers vast dat het niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder de lange verblijfsduur van verzoekster in België, haar integratie en de door haar opgebouwde banden met België niet heeft weerhouden als elementen die het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om haar aanvraag in te dienen via de reguliere procedure op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfsduur en elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad kan verder ook niet inzien waarom een tijdelijk verblijf in haar herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, zelfs indien de behandeling hiervan meer dan één jaar zou duren, al haar banden met België en haar hier opgebouwde integratie – en bijgevolg het voorwerp van haar aanvraag – teniet zou doen. Indien verzoekster sterke banden met België heeft, bijvoorbeeld omdat haar dochter hier verblijft, en hier een verregaande integratie heeft opgebouwd, kan immers worden aangenomen dat deze gedurende lagere termijn blijven behouden, ook ingeval van tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van familie, vrienden en kennissen op wie een beroep kan gedaan worden, kan een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure trouwens enkel eenvoudiger maken en dient dus in regel niet als een buitengewone

omstandigheid beschouwd te worden (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162).

Verzoekster betoogt verder nog dat zij niets meer bezit in haar land van herkomst en er geen sociale contacten of familie meer heeft. De Raad merkt op dat verzoekster aan de hand van een dergelijk vage en algemene uiteenzetting die op geen enkele wijze met concrete gegevens of met stukken wordt ondersteund evenmin aannemelijk maakt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Verzoekster uit verder nog kritiek op een bijkomende motivering in de eerste bestreden beslissing die los staat van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend bij schrijven van 21 maart 2011. Hierbij deelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aan verzoekster mee dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster gedateerd op 21 september 2009 niet kan behandelen, omdat deze door de burgemeester van Gent – waaraan deze aanvraag was gericht – nooit werd overgemaakt en dat verzoekster hiervan ook niet het bewijs kan overmaken. Hij geeft verder aan dat de gemeente Merelbeke heeft gemeld dat verzoekster de betreffende aanvraag mondeling zou hebben stopgezet.

Verzoekster betwist dat zij haar aanvraag gedateerd op 21 september 2009 mondeling zou hebben stopgezet en geeft aan dat er wel degelijk een positieve woonstcontrole werd verricht en dat bijgevolg als gevolg van een fout van de gemeente Merelbeke – dat ofwel een attest van inontvangstname diende af te leveren na positieve woonstcontrole ofwel een beslissing van niet-inoverwegingname van de aanvraag diende te nemen – zij zich genoodzaakt zag een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Zij geeft aan dat zij anders op grond van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie zou zijn gemachtigd tot een verblijf.

De Raad merkt, wat dit betreft, evenwel op dat op grond van dit betoog van verzoekster nog niet kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de eerste bestreden beslissing onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld wat de aanvraag gedateerd op 21 september 2009 betreft. Verzoekster, wiens uiteenzetting in wezen neerkomt op een kritiek op het handelen van de gemeente Merelbeke, stelt vervolgens op algemene wijze dat *“de bestreden beslissing [...] elke redelijkheid en zorgvuldigheid ontbeert door gelet op alle beschikbare gegevens in het dossier toch nog te besluiten dat door toedoen van verzoekster haar aanvraag van 22.09.09 niet behandeld is kunnen worden”*. Zelfs indien verzoekster wordt gevolgd waar zij stelt dat zij de betreffende aanvraag niet mondeling heeft stopgezet, maakt verzoekster immers nog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zelf onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde door mee te delen dat hij in huidige fase van de procedure niet kan overgaan tot een behandeling van de betreffende aanvraag, omdat deze hem niet werd overgemaakt door de burgemeester van de gemeente Merelbeke. Verzoekster betwist in wezen ook niet dat de betreffende aanvraag door de burgemeester van de gemeente Merelbeke niet werd overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De Raad merkt op dat verzoekster kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat een loutere mededeling door de gemeente Merelbeke aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, zonder dat dit verder steun vindt in enig stuk, dat zij de aanvraag mondeling zou hebben stopgezet nog niet volstaat om te besluiten dat deze aanvraag, wat het bestuur betreft, definitief zou zijn afgehandeld. Er dient immers te worden aangenomen dat hiervan slechts sprake kan zijn indien de afstand op onbetwiste wijze blijkt uit een schriftelijk stuk of uit de houding van de vreemdeling of indien een beslissing – zij het een beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag door de gemeente Merelbeke, zij het een niet-ontvankelijkheidsbeslissing, een weigeringsbeslissing ten gronde of een positieve beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding – inzake de aanvraag is genomen. Bij gebreke hiervan dient de aanvraag als hangende te worden beschouwd. Het gegeven dat de gemeente Merelbeke verweerder foutief zou hebben ingelicht dat de aanvraag gedateerd op 21 september 2009 mondeling was stopgezet, heeft evenwel nog niet tot gevolg dat hieruit blijkt dat verweerder zelf onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde. Verzoekster maakt met haar

betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde door te oordelen dat hij in huidige fase van de procedure deze aanvraag niet kan behandelen bij gebreke van het overmaken van de aanvraag ingediend bij schrijven van 20 september 2009 door de burgemeester van de gemeente Merelbeke.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat verzoekster zelf aangeeft dat zij zich genoodzaakt zag haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw in te dienen. Het is niet betwist dat de nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel werd overgemaakt aan verweerder en werd behandeld. Deze maakt immers het voorwerp uit van de eerste bestreden beslissing. Er blijkt in wezen dan ook niet welk (wettig) belang verzoekster heeft bij haar betoog dat haar aanvraag van 20 september 2009 ten onrechte niet zou zijn behandeld. Zij kan hiertoe bezwaarlijk verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 waarop zij voormelde aanvraag steunde – net als de nieuwe aanvraag die het voorwerp uitmaakt van de eerste bestreden beslissing –, nu deze instructie, zoals hierboven reeds uiteengezet, door de Raad van State werd vernietigd. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie en de rechten die uit deze instructie voortvloeien met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer zijn verwijderd en worden geacht nooit te hebben bestaan.

Verzoekster toont met bovenstaande uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van zijn appreciatiebevoegdheid tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. Enig onzorgvuldig optreden van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan evenmin worden weerhouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

4.2.3. Nu verzoekster geen kennelijke wanverhouding aantoonde tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan zij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Verzoekster voert daarnaast nog aan dat de eerste bestreden beslissing artikel 10 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel schendt. Zij stelt dat haar aanvraag gesteund op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie onontvankelijk wordt verklaard, terwijl zij weet heeft van een andere aanvraag door een andere persoon die was gesteund op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie en die in januari 2012 gegrond werd verklaard.

De Raad stelt vast dat op basis van het door verzoekster gevoegde stuk niet blijkt of haar situatie volledig identiek is aan de situatie van de persoon waarop het gevoegde stuk betrekking heeft. Zo kan op basis van dit stuk niet worden nagegaan of de betreffende persoon al dan niet gerechtvaardigde buitengewone omstandigheden heeft laten gelden en het identieke of volledig gelijkaardige situaties betreft. Daarnaast stelt de Raad dat zelfs indien zou blijken dat de aanvraag van de betreffende vreemdeling ontvankelijk werd verklaard zonder na te gaan of er buitengewone omstandigheden voorhanden waren en aldus in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie ondanks het gegeven dat deze – zoals uit bovenstaande uiteenzetting blijkt – door de Raad van State werd vernietigd, dit in voorliggende zaak hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat artikel 10 van de Grondwet of het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Verzoekster gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te zijn aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Een schending van artikel 10 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

4.2.5. Waar verzoekster, specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, nog betoogt dat zij had moeten kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van verweerder, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekster er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het

vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

De middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS